

tě trochu kopání a trochu výdřevy – asi tak patnáct minut. A pak sem můžeme nanosit hořlaviny.“

Štola, ve které stáli, byla vydřevena mnohem důkladněji než tunel, jímž přišli. Halt předpokládal, že oválný tunel byl dost nízký a úzký na to, aby se stěny nezřítily. Jenže tahle štola byla širší, a tak bylo potřeba mnohem víc fošen a ráků, které by podepřely strop a mohutné základní kameny hradeb nad nimi, odkryté po celé délce štoly. Jen co na to pomyslel, sevřela se mu hrud' a zaplavila ho vlna nesmyslného strachu. Věděl, že jestli ten strach rychle nepotlačí, mohl by se proměnit v děs – slepou neovladatelnou paniku. Zase se přinutil uvolnit napjaté tělo, počínaje prsty, zápěstími a pažemi, a tělem se mu pozvolna šířil pocit klidu. Zpomalil dech a zhluboka nabíral vzduch do plic. Cítil, že srdce už mu v hrudi nebuší tak zběsile.

„Nevím, jak si na to můžou zvyknout,“ zamumlal směrem ke Crowleymu.

Alwyn se uchechtl. „Když jste celej život zalezli v šachtách, tak už vám to ani nepřijde.“ Mávl rukou do tmavé šachty, ve které stáli. „Pod zem jsem začal chodit už v deseti letech,“ pokračoval. „Tohle je pro mě jako pěkná velká louka.“

„No nevím,“ zakroutil hlavou Crowley.

Alwyn povytáhl obočí. Věděl, že většina lidí se bojí chodit do tunelů, ale on a jeho chlapi na to byli zvyklí. Když tunel správně vykopali a pevně vydřevili, nehrozilo žádné nebezpečí. Ukázal na zem pod základním kamenem.

„Sem nanosíme chrástí, dříví a hořlaviny,“ řekl. „A pak je zapálíme. Oheň zničí výdřevu, takže se strop zřítí. Pak přijde ke slovu příroda a část hradby přímo nad stropem se propadne do štoly. A s ní se zřítí i okolní stavby.“

„Kdo zapálí oheň?“ zeptal se Crowley. Spolu s Haltem byl pověřen zničením hradu Gorlanu a doufal, že to neznamená, že bude muset osobně zažehnout oheň. Alwyn jeho obavy rychle rozptýlil.

„Radši to udělám já,“ odpověděl. „Až se oheň rozhoří, bude tady kouř a tma. Bylo by snadný ztratit směr a zabloudit. Já jsem na to zvyklej, takže si to vezmu na starost.“

„Dobře,“ kývl Crowley. V jeho hlase byla jasně patrná úleva.

„Je to celkem podívaná,“ řekl jim Alwyn. „Dlouho to vypadá, že se nic neděje, chápete. A pak začne hradba povolovat, zdivo popraská a potom to jde celý dolů.“

„Myslím, že tou dobou chci být raději nahoře na povrchu,“ poznamenal Halt.

Alwyn na něj nevesele pohlédl. „To je jedině rozumný. A teď bysme se tady chlapům neměli plíst, aby sem mohli nanosit dříví na oheň.“

Halt a Crowley si vyměnili pohledy. Uvědomili si, že tihle chlapi vědí, jak na to. Bylo by zbytečné na ně dohlížet, až začnou budovat hranici. V takových případech bývá lepší nechat jiné dělat svou práci.

„Vrátíme se na povrch,“ řekl Halt a Crowley dal Alwynovi znamení, aby je vyvedl ze štoly.

Pár minut nato vyšli z podzemí na jasné sluneční světlo. Oklepávali si z pláštěnek vlhký jíl a hlínu a po tmě v tunelu mžourali jako krtci.

Čerstvý lesní vzduch byl příjemnou změnou oproti vlhkému zatuchlému vzduchu, který dýchali v podzemí,